

Rapport

Datum: 19 januari 2005

Rapportnummer: 2005/010

Klacht

Verzoekster klaagt erover dat het regionale politiekorps Noord-Holland-Noord niet is overgegaan tot vergoeding van de schade die zij op 15 oktober 2002 heeft geleden ten gevolge van een aanrijding met een politievoertuig.

Beoordeling

1. Algemeen

1. Op 15 oktober 2002 was verzoekster betrokken bij een aanrijding met een politievoertuig. Het politievoertuig werd bestuurd door politieambtenaar C. van het regionale politiekorps Noord-Holland-Noord. Het politievoertuig kwam van links en reed door een rood verkeerslicht. Verzoekster reed door een groen verkeerslicht, kwam van rechts, en reed op een voorrangsweg.

2. Verzoekster stelde de bestuurder van het politievoertuig in een brief van 4 november 2002 aansprakelijk voor de schade aan haar auto als gevolg van de aanrijding.

3. Op 2 december 2002 taxeerde een medewerker van de verzekeringsmaatschappij van de politie Noord-Holland-Noord de schade aan verzoeksters auto. De auto werd "total-loss" verklaard, en de dagwaarde werd op € 1500 gesteld.

4. Op 23 januari 2003 wees de verzekeringsmaatschappij van de politie de aansprakelijkheid voor de aanrijding af. Als reden werd gegeven dat uit het proces-verbaal naar voren was gekomen dat hun verzekerde (de politieambtenaar) op het moment van aanrijding zowel optische en geluidssignalen voerde, en dat een dergelijk voertuig op dat moment een voorrangvoertuig is.

2. Ten aanzien van verzoeksters klacht

1. Verzoekster klaagt erover dat het regionale politiekorps Noord-Holland-Noord niet is overgegaan tot vergoeding van de schade die zij op 15 oktober 2002 heeft geleden ten gevolge van een aanrijding met een politievoertuig.

2. Verzoekster was van mening dat de bestuurder van het politievoertuig schuldig was aan het ongeval, omdat deze van links een kruising opkwam, door het rode verkeerslicht reed en zich in een onoverzichtelijke verkeerssituatie begaf doordat het zicht werd ontnomen door een links van verzoekster op de kruising staande vrachtwagen.

Verzoekster reed door het groene verkeerslicht, op een voorrangsweg, en kwam van rechts.

3. Het politievoertuig voerde volgens verzoekster geen sirene. Het blauwe zwaailicht had zij pas op het laatste moment gezien toen de politiewagen net achter de vrachtwagen vandaan kwam en verzoeksters auto al raakte.

4. Verzoekster tekende aan dat de politieambtenaar die het voertuig bestuurde, direct na het ongeval had gezegd dat hij schuldig was aan de aanrijding. Dit had hij herhaald tegenover omstanders en tegenover verzoeksters echtgenoot die even later ter plaatse was gekomen.

Ook stelde zij, dat de medewerker van de verkeerspolitie die na het ongeval ter plaatse was gekomen, en verzoekster daags daarna thuis had bezocht, had gezegd dat verzoekster geen schuld had aan het ongeval, en dat de bestuurder van het politievoertuig een te groot risico had genomen door, ondanks de onoverzichtelijke situatie, de voorrangsweg over te steken.

5. De verzekeringsmaatschappij van de politie heeft de aansprakelijkheid voor de aanrijding afgewezen, met als reden dat uit het proces-verbaal naar voren was gekomen dat de politieambtenaar op het moment van aanrijding zowel optische en geluidssignalen voerde, en dat een dergelijk voertuig op dat moment een voorrangsvoertuig is.

6. De beheerder van het regionale politiekorps Noord-Holland-Noord liet in zijn reactie op deze klacht aan de Nationale ombudsman eveneens weten dat de verzekeraar van het regionale politiekorps Noord-Holland-Noord geen aansprakelijkheid erkende vanwege het feit dat de politieambtenaar, op het moment van de aanrijding, zowel optische als akoestische signalen voerde. Voorts merkte hij op, dat ingevolge de nota van toelichting op genoemd artikel weggebruikers die geconfronteerd worden met optische en geluidssignalen zich niet hoeven af te vragen of het hier een legaal of illegaal gebruik van de signalen betreft als bedoeld in artikel 29 van het RVV 1990.

Vanuit verkeerstechnisch oogpunt bezien was hij dan ook van mening dat verzoekster de bestuurder van het voorrangsvoertuig voor had moeten laten gaan. Nu zij dit niet had gedaan, volgde er een aanrijding, ondanks dat beide partijen de nodige voorzichtigheid hadden betracht bij het oprijden van het kruisingsvlak, waarbij het voertuig van verzoekster beschadigd raakte.

De korpsbeheerder was, gelet op het vorenstaande, in het bijzonder meewegende het oordeel van de officier van justitie, van oordeel dat het regionale politiekorps Noord-Holland-Noord niet voor de ontstane schade aansprakelijk was en hij achtte de klacht ongegrond.

7. De Nationale ombudsman is in de eerste plaats van oordeel dat de korpsbeheerder in reactie op het verzoek om schadevergoeding van verzoekster van 4 november 2002 niet had kunnen volstaan met de mededeling van de verzekeringsmaatschappij van de politie,

dat de aansprakelijkheid voor de aanrijding werd afgewezen omdat uit het proces-verbaal naar voren was gekomen dat de politieambtenaar op het moment van aanrijding zowel optische en geluidssignalen voerde, en dat een dergelijk voertuig op dat moment een voorrangsvoertuig is.

Hij had de beslissing om verzoekster geen schadevergoeding toe te kennen dienen te motiveren, en deze motivering had deze beslissing moeten kunnen dragen. Dat betekent dat alle relevante feiten, omstandigheden en argumenten in de overwegingen hadden moeten worden betrokken, zodat recht was gedaan aan de visie van alle betrokkenen.

Nu dit niet is gebeurd, is gehandeld in strijd met het motiveringsvereiste, en is de onderzochte gedraging in zoverre niet behoorlijk.

8. Voor wat betreft de inhoud van de beslissing wordt allereerst gewezen op het volgende.

In een geval als dit, waarin een klacht over een besluit van een bestuursorgaan tot (gedeeltelijke) afwijzing van een verzoek om schadevergoeding niet kan worden onderworpen aan het oordeel van de bestuursrechter, is de Nationale ombudsman bevoegd die klacht te onderzoeken en te beoordelen, maar stelt hij zich terughoudend op. In zo'n geval is immers de burgerlijke rechter de instantie die bij uitsluiting bevoegd is om bindend te beslissen over de vraag of, op grond van bepalingen van burgerlijk recht, het betrokken bestuursorgaan is gehouden om de gestelde schade te vergoeden.

9. Het redelijkheidsbeginsel brengt mee dat bestuursorganen voorafgaand aan elk handelen, of dit nu een rechtshandeling of een feitelijke handeling betreft, het belang van het realiseren van een doelstelling afwegen tegen de belangen van de burger. In het licht van het realiseren van de doelstelling mag de uitkomst van die belangenafweging niet onredelijk zijn.

10. Wat betreft de gehoudenheid tot schadevergoeding brengt het redelijkheidsvereiste mee dat het bestuursorgaan mag weigeren om financiële aansprakelijkheid voor ontstane schade te aanvaarden indien het op goede gronden zijn aansprakelijkheid betwist. In dat geval kan het bestuursorgaan het aan de burger overlaten om vragen betreffende de onrechtmatigheid van het handelen of betreffende de overige voorwaarden om de schadeclaim toe te wijzen desgewenst aan het oordeel van de burgerlijke rechter te onderwerpen. Dit is slechts anders indien de gronden en de overwegingen waarop de betwisting van de aansprakelijkheid berust, zo evident onjuist zijn dat het bestuursorgaan in redelijkheid niet tot zijn beslissing had kunnen komen. Alsdan moet de afweging van het belang van de burger bij schadevergoeding worden geacht in strijd met het redelijkheidsvereiste te hebben plaatsgevonden.

11. Voor wat betreft de schade aan verzoeksters auto als gevolg van het ongeval met de politiewagen wordt het volgende overwogen.

De verzekeringsmaatschappij van de politie en de korpsbeheerder hebben de aansprakelijkheid voor de aanrijding afgewezen, met als reden dat uit het proces-verbaal naar voren was gekomen dat de politieambtenaar op het moment van aanrijding zowel optische en geluidssignalen voerde, en dat een dergelijk voertuig op dat moment een voorrangsvoertuig is.

De verzekeringsmaatschappij en de korpsbeheerder hebben hiermee slechts één aspect uit het proces-verbaal gelicht, en zijn daarmee ten onrechte voorbij gegaan aan de overige gegevens in het proces-verbaal, met name met betrekking tot het belemmerde uitzicht ter plaatse door de vrachtwagen op de plaats van de aanrijding.

12. De Nationale ombudsman wijst in dit verband op het volgende.

In het proces-verbaal van bevindingen dat de medewerkers R. en Z. van de Groep Technische Ondersteuning Verkeer van de politie Noord-Holland-Noord (de 'verkeerspolitie') op 26 november 2002 hebben opgemaakt, is onder meer opgenomen dat het politievoertuig optische en geluidssignalen voerde, en daarmee een voorrangsvoertuig was.

Daarnaast is in dit proces-verbaal een aantal malen expliciet opgemerkt dat beide partijen elkaar mogelijk niet op tijd gezien (en gehoord) hebben omdat op dat moment een vrachtauto (of trekker met oplegger) tussen beide stond of reed. Op de situatieschets die naar aanleiding van het ongeval is gemaakt, is deze vrachtwagen duidelijk aangegeven, en is de positie van deze vrachtwagen, tussen de van links naderende politieauto, en de van rechts komende auto van verzoekster, duidelijk te zien. In het proces-verbaal van bevindingen is voorts te lezen dat zowel verzoekster als politieambtenaar C. direct na het ongeval aan de verkeerspolitie verklaarden dat het uitzicht ter plekke was belemmerd door één of meer vrachtwagens. Daarnaast verklaarde verzoekster dat zij geen geluidssignalen had waargenomen.

13. De Nationale ombudsman meent, dat de verzekeringsmaatschappij en de korpsbeheerder niet in redelijkheid op grond van het proces-verbaal van bevindingen dat in november 2002 werd opgesteld tot de eenzijdige (en voor verzoekster nadelige) conclusie konden komen dat het politievoertuig een voorrangsvoertuig was, en dat zij op grond daarvan de aansprakelijkheid konden afwijzen. Hierbij werd immers slechts één aspect van de bevindingen belicht, zonder daarbij de andere gegevens omtrent het belemmerde uitzicht als gevolg van de vrachtwagen, in oenschouw te nemen.

Alvorens op grond van dit proces-verbaal een conclusie had kunnen worden getrokken, had tenminste nader onderzoek moeten plaatsvinden.

14. Overigens is later op verzoek van de officier van justitie te Alkmaar in het kader van het strafrechtelijk onderzoek wel nader onderzoek verricht.

Dit nader onderzoek leidde tot de conclusie van de verkeerspolitie (zoals weergegeven in de aanvulling op het proces-verbaal van juni 2003) 'dat de schuin rechts achter de naar links voorgesorteerde voertuig(en) rijdende auto van verzoekster het uitzicht op de naderende politieauto door deze voertuig(en) zal zijn ontnomen. Ook de akoestische signalen zullen daar dan mogelijk ook niet worden waargenomen. Door het belemmerde uitzicht voor de bestuurster van de personenauto naar schuin links op de politieauto, heeft deze bestuurster dus NIET kunnen reageren op de nadering van dit voorrangsvoertuig.'

Voorts leidde dit tot de conclusie van de verkeerspolitie dat 'de zeer slechte uitzichtsituatie voor de bestuurder van de politieauto naar rechts, van grote invloed is geweest op het ontstaan van dit ongeval'.

De officier van justitie te Alkmaar concludeerde naar aanleiding van dit nadere onderzoek in zijn brief van 26 juni 2003 aan de heer N., dat hij onder deze omstandigheden van oordeel was dat het niet mogelijk was om op een veilige manier de kruising over te steken. Naar het oordeel van de officier van justitie had de heer C. dit dan ook beter achterwege moeten laten.'

15. Gelet op het voorgaande acht de Nationale ombudsman het onbegrijpelijk dat de korpsbeheerder zich jegens verzoekster alleen maar beroept op het feit dat het politievoertuig - omdat het optische en geluidssignalen voerde - een voorrangsvoertuig was en onjuist om de afwijzing van het verzoek om schadevergoeding daarop te baseren. Het regionale politiekorps Noord-Holland-Noord heeft derhalve gehandeld in strijd met het vereiste van redelijkheid. Dit geeft aanleiding om in dit rapport een aanbeveling te doen.

De onderzochte gedraging is in zoverre niet behoorlijk.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van het regionale politiekorps Noord-Holland-Noord is gegrond.

AANBEVELING

De beheerder van het regionale politiekorps Noord-Holland-Noord wordt in overweging gegeven het besluit tot afwijzing van verzoeksters verzoek om schadevergoeding te heroverwegen met inachtneming van de overweging van de Nationale ombudsman dat niet in redelijkheid op grond van het proces-verbaal van bevindingen dat in november 2002 werd opgesteld de schadeclaim kon worden afgewezen op de enkele grond dat het politievoertuig een voorrangsvoertuig was.

Bij brief van 9 februari 2005 deelde de korpsbeheerder de Nationale ombudsman mee dat zij haar afwijzende besluit inderdaad had heroverwogen en de schadeverzekeraar van het

regiokorps zou verzoeken de schadeafwikkeling ter hand te nemen en daarbij recht te doen aan het redelijkheidsbeginsel. De schadeverzekeraar deelde verzoekster op 7 maart 2005 schriftelijk mee, dat aan haar alsnog een vergoeding van € 1444,84 zal worden uitgekeerd.

Onderzoek

Op 19 januari 2004 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift van mevrouw K. te X, met een klacht over een gedraging van het regionale politiekorps Noord-Holland-Noord. Nadat ten behoeve van deze klacht nadere informatie was opgevraagd, werd naar deze gedraging, die wordt aangemerkt als een gedraging van de beheerder van het regionale politiekorps Noord-Holland-Noord (de burgemeester van Alkmaar), op 12 mei 2004 een onderzoek ingesteld.

In het kader van het onderzoek werd de beheerder van het regionale politiekorps Noord-Holland-Noord verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben. Tevens werd de korpsbeheerder een aantal specifieke vragen gesteld. Daarnaast werd een viertal betrokken ambtenaren de gelegenheid geboden om commentaar op de klacht te geven. Zij maakten van deze gelegenheid geen gebruik. Zij werden vervolgens door twee medewerksters van de Nationale ombudsman gehoord. Ook een vijfde politieambtenaar werd door twee medewerksters van de Nationale ombudsman gehoord. Daarnaast werd een getuige van de aanrijding door twee medewerksters van de Nationale ombudsman gehoord. In verband met zijn verantwoordelijkheid voor justitieel politieoptreden werd ook de hoofdofficier van justitie te Alkmaar over de klacht geïnformeerd en in de gelegenheid gesteld zijn zienswijze kenbaar te maken, voor zover daarvoor naar zijn oordeel reden was. De genoemde hoofdofficier maakte van deze gelegenheid geen gebruik. Vervolgens werd verzoekster in de gelegenheid gesteld op de verstrekte inlichtingen te reageren.

Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen. De betrokken politieambtenaren R. en Z. deelden mee zich met de inhoud van het verslag te kunnen verenigen. De korpsbeheerder berichtte dat het verslag hem geen aanleiding gaf tot het maken van opmerkingen. Verzoekster en de overige betrokken politieambtenaren gaven binnen de gestelde termijn geen reactie.

Bevindingen

De bevindingen van het onderzoek luiden als volgt:

A. feiten

1. Op 15 oktober 2002 was verzoekster betrokken bij een aanrijding met een politievoertuig. Verzoeksters dochter zat als passagier in de auto. Het politievoertuig werd

bestuurd door politieambtenaar C. van het regionale politiekorps Noord-Holland-Noord. Politieambtenaar V. zat als bijrijdster in de politieauto. Het politievoertuig kwam van links en reed door een rood verkeerslicht.

Verzoekster reed door een groen verkeerslicht, kwam van rechts, en reed op een voorrangsweg.

2.1. Na het ongeval zijn de medewerkers R. en Z. van de Groep Technische Ondersteuning Verkeer van de politie Noord-Holland-Noord (de 'verkeerspolitie') ter plaatse geweest. Zij hebben ter plaatse onderzoek verricht, en maakten een situatieschets. Ook hoorden zij ter plaatse verzoekster en politieambtenaar C.

Zij legden hun bevindingen vast in een proces-verbaal, gedateerd 26 november 2002.

2.2. In het proces-verbaal is de volgende verklaring van verzoekster opgenomen:

"...Ik reed op 15 oktober 2002, omstreeks 11.55 uur met mijn auto, merk Suzuki, over de N242 (Ommering) uit de richting van de Leeghwaterbrug en gaande in de richting van het Verkeersplein Kooimeer. Ik reed rustig met het verkeer mee en exact 80 km/h. Het verkeerslicht op de kruising met de Diamantweg/Bestevaerstraat stond op groen en ik reed achter een vrachtauto door. Links van mij reed ook een vrachtauto. Er waren allemaal auto's en vrachtauto's. Ik heb de politieauto te laat gezien. Hij kwam van links en was er opeens. Mijn dochter, die naast mij zat, riep nog: "Pas op mam". Ik heb wel het zwaailicht gezien maar geen sirene (geluidssignalen) gehoord. Ik heb nog naar rechts gestuurd om de politieauto te ontwijken maar ik werd toch aan de zijkant geraakt. Vervolgens ben ik helemaal rond gegaan en kwam half in de berm tot stilstand..."

2.3. In het proces-verbaal is - voor zover in dit verband van belang - de volgende verklaring van politieambtenaar C. opgenomen:

"...Ruim voor het bereiken van de kruising Diamantweg met de Ommering, zette ik het blauwe zwaailicht en de tweetonige hoorn van het door mij bestuurde opvallende dienstvoertuig aan. Bij nadering van de genoemde kruising was ik voornemens deze recht over te steken. Het verkeerslicht voor rechtdoor en linksaf stond op rood. Welke kleur licht het verkeerslicht voor rechtsaf straalde, weet ik niet.

Omdat de meeste voorsorteervakken/-stroken voor het kruisingsvlak bezet waren met voertuigen volgde ik de meest linker voorsorteerstrook voor linksaf slaand verkeer. Via deze strook reed ik het kruisingsvlak op. Ik reed nog steeds met zwaailicht en tweetonige hoorn.

Ik zag dat het verkeer wat voor mij van links de kruising naderde stil stond. De eerste rijstroken, bestemd voor dit van links naderende verkeer, stak ik zodoende over. Ik reed langzaam, ik schat hooguit 15 à 20 km/h. Uitzicht over de rijstroken voor verkeer komende

vanaf rechts had ik bijna niet. Verkeer vanaf rechts, op de voorsorteerstrook voor verkeer welk linksaf het industrieterrein op wilde slaan, stond stil. Dit was onder andere een vrachtwagen. Deze belette mij tevens het uitzicht op het mogelijk rechts naderende verkeer over de rijstroken voor rechtdoor gaand verkeer. Toen ik langzaam opreed verder deze rijbaan op, kwam voor mij toch nog onverwachts, ondanks dat ik langzaam reed, een auto van rechts welke ik ondanks krachtig remmen, niet meer kon ontwijken. Dit betrof de blauwe auto welk vanachter de eerder genoemde vrachtwagen aan mijn uitzicht was onttrokken en nu kort voor mij langskwam. Deze auto raakte/ schampte ik met mijn voorzijde tegen de linker achterzijde van die auto. Deze auto is kennelijk nog iets naar rechts uitgeweken. Na de botsing heb ik mijn auto over de kruising in de Bestevaerstraat neergezet. De andere auto kwam tot stilstand links van mij, grotendeels buiten de rijbaan.

Ik heb getracht voorzichtig de kruising over te steken maar door onder andere de stilstaande vrachtwagen welke het uitzicht voor mij belemmerde, botste ik toch nog tegen de voor mij van rechts komende personenauto..."

2.4. In het proces-verbaal staan onder meer de volgende waarnemingen van de verkeerspolitie opgenomen:

"UITZICHT:

Het uitzicht op de kruising is goed en overzichtelijk. Mogelijk is het uitzicht, ten tijde van het ongeval, door het overige (vracht)verkeer belemmerd geweest.

(...)

OMSCHRIJVING VAN HET ONGEVAL:

14.1 (zie hierna, onder 7.2.2.; N.o.) reed over de (noordelijke) rijbaan van de Ommering, komende uit de richting van de Westdijk en gaande in de richting van het Verkeersplein Kooimeer. Bij de kruising van de Ommering met de Diamantweg/Bestevaerstraat staat het verkeerslicht voor het verkeer in haar richting op groen en rijdt zij de kruising op. Mogelijk werd haar het zicht naar links ontnomen door het andere verkeer (vrachtauto).

14.2 (zie hierna, onder 7.2.2; N.o.) is met optische en geluidssignalen op weg naar een melding en nadert genoemde kruising over de Diamantweg en wilde zijn weg vervolgen over de Bestevaerstraat. Het verkeerslicht voor het verkeer in zijn richting is rood. Via het voorsorteervak voor het verkeer linksaf richting Verkeersplein Kooimeer wordt genoemde kruising opgereden om deze vervolgens recht over te steken.

Het zicht wordt op dat moment naar rechts mogelijk belemmerd door het overige verkeer (vrachtauto).

Doordat beide partijen elkaar niet (tijdig) hebben waargenomen, ontstond onderhavige aanrijding.

OVERTREDINGEN:

(De politie.; N.o.) heeft zich zodanig op een weg gedragen dat daardoor gevaar en hinder voor een andere weggebruiker is ontstaan, als bedoeld in artikel 5 van de Wegenverkeerswet 1994.

(Verzoekster.; N.o.) heeft op genoemde kruising de bestuurder van een voorrangvoertuig niet voor laten gaan als bedoeld in artikel 50 van het Rvv 1990.

(...)

OPMERKING VERBALISANT:

Het ongeval is mogelijk ontstaan doordat de beide partijen elkaar niet op tijd gezien (en gehoord) hebben omdat op dat moment een vrachtauto (of trekker met oplegger) tussen beide stond of reed (zie Bijlage)."

2.5. In het proces-verbaal is een situatieschets opgenomen. Zie de bijlage.

Op deze schets is het politievoertuig aangeduid als 14.1, en de auto van verzoekster als 14.2.

3. Verzoekster stelde de bestuurder van het politievoertuig, politieambtenaar C., in een brief van 4 november 2002 aansprakelijk voor de schade aan haar auto als gevolg van de aanrijding.

In deze brief staat onder meer het volgende:

"Ondanks het feit dat u meerdere keren, ter plaatse van het ongeval tegenover mij, mijn later gearriveerde echtgenoot, maar ook tegenover anderen duidelijk hebt laten weten dat u zich schuldig achtte aan het veroorzaken van de aanrijding, zou ik toch graag van u vernemen of u de aansprakelijkheid erkent."

4. Op 2 december 2002 taxeerde een medewerker van de verzekeringsmaatschappij van de politie Noord-Holland-Noord de schade aan verzoeksters auto. De auto werd "total-loss" verklaard, en de dagwaarde werd op € 1500 gesteld.

5. Op 23 januari 2003 zond de verzekeringsmaatschappij van de politie verzoekster de volgende brief:

"...Graag vragen wij uw aandacht voor het volgende.

Inmiddels hebben wij het proces-verbaal ontvangen.

Uit het proces-verbaal maken wij op dat onze verzekerde op het moment van aanrijding zowel optische en geluidssignalen voerde. Een dergelijk voertuig is op dat moment een voorrangsvoertuig.

Op basis hiervan kunnen wij geen aansprakelijkheid erkennen.

Volledigheidshalve sluiten wij een kopie van het proces-verbaal bij..."

6. Verzoekster wendde zich vervolgens schriftelijk tot de verzekeringsmaatschappij van de politie en tekende bezwaar aan tegen de genomen beslissing.

Hierop ontving zij geen reactie.

7.1. In april 2003 zond het Openbaar Ministerie te Alkmaar aan politieambtenaar C. een schikkingsvoorstel naar aanleiding van de aanrijding.

Aan hem werd overtreding van artikel 5 van de Wegenverkeerswet 1994 ten laste gelegd. ('zodanig gedrag dat gevaar op weg wordt/kan worden veroorzaakt/verkeer op weg gehinderd'; zie Achtergrond onder 2.).

Naar aanleiding hiervan zond zijn groepschef, de heer N., de officier van justitie te Alkmaar op 14 april 2003 de volgende brief:

"...Op 15 oktober 2002, omstreeks 11.55 uur vond er op de kruising Ommering-Diamantweg-Bestevaerstraat te Alkmaar een aanrijding plaats tussen de bestuurder van een opvallend dienstvoertuig (personenauto) en de bestuurster van een ander voertuig (personenauto).

De bestuurder van het dienstvoertuig was de op mijn afdeling werkzame agent C. Als passagier zat bij hem in de alhier werkzame politie-surveillante V.

Daar tijdens deze aanrijding gebruik werd gemaakt van de optische en geluidssignalen werd door de dienstdoende chef van dienst bepaald dat in verband met onpartijdigheid en deskundigheid de afdeling verkeersondersteuning van onze regio het onderzoek naar de toedracht van de aanrijding diende in te stellen, hetgeen ook is gebeurd.

Intern is door mij nadien de noodzaak van het gebruik van de gevoerde optische en geluidssignalen onderzocht. Deze bleek gerechtvaardigd te zijn.

Nadien is tussen één van de medewerkers van de genoemde verkeersondersteuning, mijn afdelingschef en mij een gesprek geweest, waarbij naar voren kwam dat van grove onachtzaamheid en te verwijten gedrag door C. geen sprake was geweest. Wel zou ter verdere beoordeling het proces-verbaal naar justitie worden verzonden.

C. is in een gesprek met mijn afdelingschef en mij hiervan nadien in kennis gesteld.

Op vrijdag 11 april jl. deelde C. mij telefonisch mede dat door het Centraal Justitieel Incasso Bureau te Leeuwarden hem een schikkingsvoorstel ter grootte van € 158 was aangeboden ter voorkoming van verdere strafvervolgning.

Zowel C. als ik waren hierover zeer verbaasd temeer daar in het onderhavige opgemaakte dossier (...) niet eens de verklaring van collega V. was vermeld en tevens dat het deskundig onderzoek had uitgewezen dat niet van verwijtbaar gedrag gesproken kon worden.

Naar aanleiding van bovenstaande verzoek ik u dan ook het opgelegde schikkingsvoorstel te herroepen en tot kwijtschelding over te gaan..."

7.2. De officier van justitie te Alkmaar deed vervolgens de verkeerspolitie het verzoek om het proces-verbaal van bevindingen naar aanleiding van het ongeval aan te vullen.

7.2.1. De verkeerspolitie nam hierop op 28 mei 2003 een verklaring op van politieambtenaar V., de bijrijder van het politievoertuig. Hierin staat onder meer het volgende:

"Toen wij vervolgens de kruising met de Ommering weer waren genaderd hebben we gezamenlijk besloten om gebruik te gaan maken van de optische en geluidssignalen om daarmee het kruisingsvlak met de Ommering over te gaan steken.

(...)

Voor het kruisingsvlak bevond zich één voorsorteerstrook voor rechtsaf, één voor rechtdoor en twee voor linksaf.

Ik weet niet via welke voorsorteerstrook wij de kruising zijn opgereden. Ik kan me nog wel herinneren dat we rood licht hadden.

Het verkeer links van ons, op de Ommering, stond stil.

Verder stond er vrachtverkeer op de Ommering, komende vanaf de Leeghwaterbrug, voorgesorteerd voor linksaf de Diamantweg op. Dit vrachtverkeer belemmerde ons uitzicht naar rechts voor verkeer wat vanaf rechts vanaf de Leeghwaterbrug onze kruising naderde.

Het eerste deel van het kruisingsvlak, dat deel voor verkeer van links, konden we vrij oversteken. Toen het uitzicht naar rechts zodanig belemmerd bleek, hebben wij nog op het kruisingsvlak stil gestaan en zijn daarna stapvoets vooruit gereden om zicht te krijgen op het verkeer wat van rechts kon komen. Uiteindelijk zijn we zodanig langzaam/stapvoets voorwaarts gereden dat we met de voorzijde van onze auto, deels op de meest linker

rijstrook voor rechtdoorgaand verkeer kwamen. Toen is vanuit de blinde hoek vanachter de vrachtwagen de naderende auto gekomen waarmee wij in botsing zijn gekomen.

Ik weet niet op welke van de twee rijstroken voor rechtdoor gaand verkeer, de andere auto reed. Ik denk dat dit op de linker rijstrook moet zijn geweest anders hadden we de auto eerder moeten zien.

Tot na het moment van de aanrijding, heb ik meerdere keren getracht contact op te nemen met de meldkamer.

Dit was tot na de aanrijding nog steeds niet gelukt.

Volgens mijn eigen inzicht zijn we zo voorzichtig mogelijk de kruising opgereden en getracht over te steken. Hierbij was de snelheid gering en minimaal."

7.2.2. Vervolgens vulde de verkeerspolitie het proces-verbaal van bevindingen in juni 2003 aan met onder meer de volgende tekst:

"In de van het verkeersongeval opgemaakte politie-registratieset zijn onder 14.1 de gegevens opgenomen van de bestuurder, eigenaar en voertuiggegevens van het opvallend politievoertuig.

Onder punt 14.2 zijn de betreffende gegevens vermeld van het 2e bij het ongeval betrokken voertuig, bestuurd door en eigendom van K. (verzoekster; N.o.).

In het van het ongeval opgemaakte dossier zijn echter in het ambtelijk verslag de nummers vanuit de registratieset per abuis verwisseld (zie hiervoor, onder A.2.4.; N.o.)

Ter verduidelijking hieronder in verkorte bewoordingen de aanleiding en toedracht van het onderhavige verkeersongeval.

Het verkeersongeval heeft plaatsgevonden op het kruisingsvlak van de Ommering met enerzijds de Bestevaerstraat en anderzijds de Diamantweg.

De Ommering verloopt ongeveer oost/west. De Bestevaerstraat sluit hier aan de noordzijde op aan en de Diamantweg sluit hier aan de zuidzijde op deze Ommering aan. Het verkeer op het kruisingsvlak werd ten tijde van het ongeval door een correct in werking zijnde verkeerslichtinstallatie geregeld.

In verband met werkzaamheden c.q. handelingen ter uitvoering van hun werkzaamheden, was de bestuurder van de politieauto voornemens om komende vanaf de Diamantweg de Ommering in noordelijke richting recht over te steken naar de Bestevaerstraat.

Over de Ommering, komende vanuit de richting van de Leegwaterbrug, reed in westelijke richting de personenauto van/met bestuurster K., met, naar later bleek, de bedoeling de

kruising in westelijke richting recht over te steken.

Gelet op verklaringen straalden de verkeerslichten bestemd voor de politieauto rood licht uit. De verkeerslichten voor de auto van bestuurster K., straalden groen licht uit. Zie voor wat betreft de gevolgde baan en toedracht de door de betrokkenen afgelegde verklaringen.

De politieauto heeft, hierbij gebruik makend van optische en akoestische signalen, voor zover wij hebben kunnen reconstrueren en analyseren, de zuidelijke kruisinghelpt door het ontbreken en stil staan van de andere weggebruikers, zonder conflicten over kunnen steken.

Aangekomen op het middenvak van de kruising is de bestuurder van de politieauto, wederom gelet op verklaringen van alle betrokkenen, geconfronteerd met ten minste 1 bedrijfsvoertuig welk het uitzicht voor hem/hen, op van rechts over de Ommering naderend verkeer, belemmerde. Dit betreft minimaal 1 grote vrachtwagen of oplegger welk zich bevond op de uitvoegstrook van de Ommering, voor linksaf in de rijrichting naar de Diamantweg. Kennelijk heeft dit vrachtverkeer het voorrangsvoertuig van links zien naderen en is daarvoor gestopt.

De schuin rechts achter de naar links voorgesorteerde voertuig(en) rijdende auto van bestuurster K., zal het uitzicht op de naderende politieauto door deze voertuig(en) zijn ontnomen. Ook de akoestische signalen zullen daar dan mogelijk ook niet worden waargenomen. Door het belemmerde uitzicht voor de bestuurster van de personenauto naar schuin links op de politieauto, heeft deze bestuurster dus NIET kunnen reageren op de nadering van dit voorrangsvoertuig.

Bij het oversteken van de noordelijke rijstroken van de Ommering is tussen het politievoertuig en de in westelijke richting rijdende personenauto, een botsing ontstaan.

Gelet op de schade aan de betrokken voertuigen alsmede de plaats waar de voertuigen na de botsing tot stilstand waren gekomen, is door ons geen reden om te veronderstellen dat er sprake was van een te hoge snelheid van het politievoertuig. De bewegingen van de politieauto konden zeer eenvoudig en snel worden gecontroleerd en het voertuig was dan ook zeer snel binnen enkele meters tot stilstand te brengen. Deze afstand bleek echter gelet op de onverwacht ongelukkige omstandigheid met betrekking tot het uitzicht, nog te veel om een aanrijding met de auto op de Ommering te voorkomen.

Ook over de snelheid van de betrokken personenauto op de Ommering zijn door ons GEEN aanwijzingen aangetroffen dat dit voertuig de maximum toegestane en toelaatbare snelheid zou hebben overschreden.

Naar onze mening is de zeer slechte uitzichtsituatie voor de bestuurder van de politieauto naar rechts, van grote invloed geweest op het ontstaan van dit ongeval."

7.3. De officier van justitie te Alkmaar zond aan groepschef N. op 26 juni 2003 de volgende brief:

"...Naar aanleiding van uw brief van 14 april jl. heb ik het proces-verbaal laten completeren met een aanvullend proces-verbaal van verbalisant R. van de groep Technische Ondersteuning en het proces-verbaal van verhoor van V.

Laat ik voorop stellen dat ook ik meen, dat ik het, gelet op de aard van de melding, begrijpelijk vind dat door C. gebruik is gemaakt van optische en geluidssignalen. Dit laat onverlet dat de nodige voorzichtigheid moet worden betracht ten opzichte van de andere verkeersdeelnemers. Zeker daar waar het gaat om het door rood licht oversteken, van de Ommering, een drukke verkeersweg waarvan het bekend is dat er met aanzienlijke snelheden wordt gereden.

Mij is uit de aanvullende stukken voldoende gebleken, dat de heer C. met zeer geringe snelheid het kruisingsvlak met de Ommering is opgereden kort voor de aanrijding. Hij heeft er uiteindelijk wel voor gekozen de Ommering op te rijden terwijl hij op dat moment geen zicht had naar rechts vanwege de vrachtwagen en terwijl hij moest weten dat het voor hem van rechts komende verkeer waarschijnlijk nog groen licht had om rechtdoor te rijden en derhalve met aanzienlijke snelheid kon naderen.

Onder deze omstandigheden ben ik van oordeel dat het niet mogelijk was om op een veilige manier de kruising over te steken. Naar mijn oordeel had de heer C. dit dan ook beter achterwege moeten laten. Ik realiseer mij evenwel dat hij eenmaal daar staand op die kruising en zich voor de keuze gesteld ziet om wel of niet door te rijden ook heeft laten meewegen dat het ook ongelukkig en gevaarlijk kan zijn om (met optische en geluidssignalen) stil te blijven staan op dat kruisingsvlak. Mogelijk dat het een kwestie van ervaring/opleiding is waardoor het zover is gekomen dat hij zichzelf in die situatie heeft gebracht. Achteraf redenerend was het beter geweest als hij zich niet of anders had opgesteld op dat kruisingsvlak, waardoor hij in ieder geval overzicht op de verkeerssituatie bleef houden.

Alles afwegend acht ik onvoldoende grond aanwezig om hem daarvoor een persoonlijk strafrechtelijk verwijt te maken. Ik zal de zaak dan ook seponeren. Het lijkt mij wel aangewezen dat de heer C. wordt onderhouden omtrent vorenstaande en dat bezien wordt of aanvullende training aangewezen is..."

8. Verzoekster wendde zich op 9 januari 2004 tot de Nationale ombudsman met haar klacht.

B. Standpunt verzoekster

1. Verzoekster was van mening dat de bestuurder van het politievoertuig schuldig was aan het ongeval, omdat deze van links een kruising opkwam, door het rode verkeerslicht reed

en zich in een onoverzichtelijke verkeerssituatie begaf doordat het zicht werd ontnomen door een links van verzoekster op de kruising staande vrachtwagen.

Verzoekster reed door het groene verkeerslicht op een voorrangsweg, en kwam van rechts.

2. Het politievoertuig voerde volgens verzoekster geen sirene. Het blauwe zwaailicht had zij pas op het laatste moment gezien toen de politiewagen net achter de vrachtwagen vandaan kwam en verzoeksters auto al raakte.

3. Verzoekster tekende aan dat de politieambtenaar die het voertuig bestuurde, direct na het ongeval had gezegd dat hij schuldig was aan de aanrijding. Dit had hij herhaald tegenover omstanders en tegenover verzoeksters echtgenoot die even later ter plaatse was gekomen.

Ook de medewerker van de verkeerspolitie die na het ongeval ter plaatse was gekomen, en verzoekster daags daarna thuis had bezocht, had gezegd dat verzoekster geen schuld had aan het ongeval, en dat de bestuurder van het politievoertuig een te groot risico had genomen door, ondanks de onoverzichtelijke situatie, de voorrangsweg over te steken.

De medewerker van de verkeerspolitie had verzoekster meegedeeld dat de bestuurder, de heer C., "een behoorlijke douw" zou krijgen, nu de aard van de melding waarnaar hij onderweg was, niet in verhouding stond tot het te grote risico dat hij had genomen om op die manier de voorrangsweg over te steken. De bewuste bestuurder zou een hernieuwde rijopleiding krijgen.

4. Nadat de verzekeringsmaatschappij van de politie de aansprakelijkheid had afgewezen, en verzoekster hiertegen bezwaar had aangetekend, had zij op verschillende manieren geprobeerd om informatie (zoals het rapport van de verkeerspolitie) te krijgen van de politie Noord-Holland-Noord, maar die werd haar niet toegezonden.

C. Standpunt beheerder van het regionale politiekorps Noord-Holland-Noord

1. In de brief die op 12 mei 2004 ter opening van het onderzoek aan de korpsbeheerder is gestuurd, zijn hem de volgende vragen voorgelegd:

"...1. In de brief van politieambtenaar N. van 14 april 2003 aan de officier van justitie te Alkmaar, merkt hij op dat de noodzaak van het gebruik van de gevoerde optische en geluidssignalen naderhand is onderzocht en dat het gebruik ervan gerechtvaardigd bleek te zijn.

* Wat hield dit onderzoek in en wie heeft dit onderzoek uitgevoerd?

* Uit welke feiten en omstandigheden is gebleken dat het voeren van optische en geluidssignalen gerechtvaardigd was? Indien dit onderzoek op schrift is vastgelegd, ontvang ik hiervan graag een kopie.

2. In zijn brief spreekt de heer N. ook uit dat het deskundig onderzoek had uitgewezen dat er niet van verwijtbaar gedrag gesproken kon worden.

Betreft dit hetzelfde onderzoek als hierboven genoemd? Indien dit niet het geval is, ontvang ik van dit onderzoek ook graag een kopie.

Uit welke feiten en omstandigheden is gebleken dat er geen sprake kon zijn van verwijtbaar gedrag?

3. Tot slot merkt de heer N. op dat hij en de politieambtenaar C. verbaasd waren over het schikkingsvoorstel van de officier van justitie, temeer omdat de verklaring van politieambtenaar V. die bij de heer C. in de politieauto zat ten tijde van de aanrijding, niet in het opgemaakte dossier (...) was vermeld.

a. Ter zake welk strafbaar feit is het schikkingsvoorstel gedaan?

b. Is de getuige van de aanrijding, mevrouw S., gehoord in deze en is haar verklaring in het dossier opgenomen?

- Zo ja, dan ontvang ik graag een kopie van deze verklaring.

- Zo nee, wat is de reden dat zij niet is gehoord en dat haar verklaring niet in het dossier is opgenomen?

- Kunt u mij de adresgegevens van deze mevrouw verschaffen, uit de stukken die ik heb ontvangen blijkt alleen haar telefoonnummer?

c. Zijn er gegevens opgenomen van de persoon die de vrachtwagen bestuurde welke het zicht van de bestuurder van de politieauto op de auto van verzoekster (en vice versa) belemmerde?

- Zo ja, dan ontvang ik deze graag.

- Zo ja, is deze verklaring in het hierboven genoemde dossier opgenomen?

- Zo nee, wat is de reden dat deze gegevens niet zijn opgenomen en waarom de verklaring niet is opgenomen in het dossier?..."

2. In zijn brief van 9 juni 2004 gaf de korpsbeheerder de volgende reactie op verzoeksters klacht:

"...Bij uw brief van 12 mei 2004 deelde u mij mede dat u een klacht in onderzoek heeft genomen van mevrouw K. uit X.

Gezien de door verzoekster verstrekte gegevens werd de klacht door u als volgt geformuleerd:

Verzoekster klaagt erover dat het Regionale politiekorps Noord-Holland-Noord niet is overgegaan tot vergoeding van de schade die zij op 15 oktober 2002 heeft geleden ten gevolge van een aanrijding met een politievoertuig.

In verband met vorenstaande vraag ik uw aandacht voor het volgende:

Verzoekster was op 15 oktober 2002, omstreeks 12.00 uur, betrokken bij een verkeersongeval op de kruising Ommering - Diamantweg - Bestevaerstraat in de gemeente Alkmaar.

Conform de geldende voorschriften binnen de regiopolitie Noord-Holland-Noord is, in verband met een onafhankelijke opname, het ongeval behandeld door medewerkers van de groep Technische Ondersteuning van de afdeling Verkeer van genoemde regio. Het onderzoek van deze afdeling beperkt zich tot een technisch en sporenonderzoek. De feitelijke afhandeling van dergelijke ongevallen dient plaats te vinden door de wachtcommandant van een naburige eenheid.

In deze zaak werd terstond de groepschef N. geïnformeerd over het ongeval. Deze nam vervolgens contact op met de dienstdoend wachtcommandant op het districtsbureau in Alkmaar waar men, naar achteraf bleek, oordeelde dat het ter plaatse gaan van de wachtcommandant niet opportuun was i.v.m. andere verplichtingen.

De medewerkers van de groep Technische Ondersteuning verkeerden in de veronderstelling dat een wachtcommandant ter plaatse zou komen. Toen deze op zich liet wachten, vingen zij aan met het onderzoek van het verkeersongeval welke verder strekte dan alleen het technisch en sporenonderzoek, namelijk ook het horen van betrokkenen.

Van dit onderzoek is door hen proces-verbaal opgemaakt, dossiernummer (...), d.d. 26 november 2002, welke is ingezonden naar het Openbaar Ministerie.

Voor wat betreft de reactie van de hoofdofficier van justitie op uw brief aan mij, is nader overleg geweest. Van de zijde van de hoofdofficier werd medegedeeld dat ten aanzien van de verdachte K. de zaak was geseponeerd met de sepot code 02, onvoldoende bewijs.

De verdachte C. was aanvankelijk een schikkingsvoorstel aangeboden van € 158. Naar aanleiding van het gestelde in de brief, d.d. 14 april 2003, van de heer N. aan de officier van justitie achtte de laatste, alles afwegende, dat er onvoldoende grond aanwezig was om C. een strafrechtelijk verwijt te maken en de zaak tegen hem te seponeren. De sepot code

was 02, onvoldoende bewijs. Voor wat betreft de motivatie van de officier van justitie verwijs ik naar het gestelde in zijn brief van 26 juni 2003 aan de heer N.

Door het Openbaar Ministerie is mij een kopie ter hand gesteld van het opgemaakte dossier welke ik als bijlage hierbij voeg.

Uit het dossier blijkt dat de overtreding die mevrouw K. ten laste is gelegd, artikel 50 van het RVV 1990 betreft, zijnde weggebruikers moeten bestuurders van een voorrangsvoertuig voor laten gaan.

De verzekeraar van het regionale politiekorps Noord-Holland-Noord, Winterthur Schadeverzekering erkent geen aansprakelijkheid vanwege het feit dat de verzekerde, op het moment van de aanrijding, zowel optische als akoestische signalen voerde.

Ingevolge de nota van toelichting op genoemd artikel hoeven weggebruikers die geconfronteerd worden met optische en geluidssignalen zich niet af te vragen of het hier een legaal of illegaal gebruik van de signalen betreft als bedoeld in artikel 29 van het RVV 1990.

Vanuit verkeerstechnisch oogpunt bezien ben ik dan ook van mening dat klaagster de bestuurder van het voorrangsvoertuig voor had moeten laten gaan. Nu zij dit niet heeft gedaan, volgde er een aanrijding, ondanks dat beide partijen de nodige voorzichtigheid hebben betracht bij het oprijden van het kruisingsvlak, waarbij het voertuig van verzoekster beschadigd raakte.

Gelet op vorenstaande, in het bijzonder meewegende het oordeel van de officier van justitie, ben ik van oordeel dat het regionale politiekorps Noord-Holland-Noord niet voor de ontstane schade aansprakelijk is en acht ik de klacht ongegrond.

In uw brief verzoekt u mij nader in te gaan op het volgende:

1. In de brief van politieambtenaar N. van 14 april 2003 aan de officier van justitie te Alkmaar, merkt hij op dat de noodzaak van het gebruik van de gevoerde optische en geluidssignalen naderhand is onderzocht en dat het gebruik ervan gerechtvaardigd bleek te zijn. Wat hield dit onderzoek in en wie heeft dit onderzoek uitgevoerd?

Uit welke feiten en omstandigheden is gebleken dat het voeren van optische en geluidssignalen gerechtvaardigd was? Indien dit onderzoek op schrift is vastgelegd, ontvang ik hiervan graag een kopie.

Op verzoek van de klachtencoördinator deelde de heer N. hem mede dat door hem de noodzaak van het gebruik van de optische en geluidssignalen mondeling was nagevraagd en dat, voor zover hij zich thans, 1 juni 2004, nog kon herinneren, dit was gedaan bij het dienstdoend personeel van de RMK (Regionale Meldkamer) en bij de betreffende

medewerkers C. en V. De beide laatstgenoemden waren van mening dat het gebruik noodzakelijk was in verband met de melding door een bewoonster van het K.park in Alkmaar die in paniek was in verband met een vreemde man in haar woning, mutatienummer (...) in het Bedrijfs Processen Systeem van de politie Noord-Holland-Noord.

De meldingen met rapportage, gemuteerd op 15 oktober 2002 om 11.52 en 13.10 uur, alsmede het proces-verbaal van aangifte diefstal fiets zijn door mij als bijlage hierbij gevoegd.

N. heeft het onderzoek niet op schrift vastgelegd.

Uit eerstgenoemde melding met rapportage blijkt dat een viertal eenheden, niet zijnde die van C. en V., de opdracht kregen om ter plaatse te gaan. Uit deze melding met rapportage blijkt niet of er aan de ter plaatse gestuurde eenheden toestemming was verleend voor het voeren van de optische en geluidssignalen.

2. In zijn brief spreekt de heer N. ook uit dat het deskundig onderzoek had uitgewezen dat er niet van verwijtbaar gedrag gesproken kan worden. Betreft dit hetzelfde onderzoek als hierboven genoemd? Indien dit niet het geval is, ontvang ik van dit onderzoek ook graag een kopie.

Uit welke feiten en omstandigheden is gebleken dat er geen sprake kon zijn van verwijtbaar gedrag?

De heer N. gaf aan met het deskundig onderzoek te bedoelen het onderzoek door de groep Technische Ondersteuning van het verkeer. Voor wat betreft dit onderzoek verwijs ik naar het gestelde in het hiervoor gememoreerde dossier.

Over het niet verwijtbaar gedrag, dit was aan N. door een van de medewerkers, die het onderzoek hadden verricht, medegedeeld. De 1e indruk van die medewerker was namelijk dat niet gesproken kan worden van verwijtbaar gedrag vanwege het ontbreken van grove onachtzaamheid.

3. Tot slot merkt de heer N. op dat hij en de politieambtenaar C. verbaasd waren over het schikkingsvoorstel van de officier van justitie, temeer omdat de verklaring van politieambtenaar V. die bij de heer C. in de politieauto zat ten tijde van de aanrijding, niet in het opgemaakte dossier (...) was vermeld.

a. Ter zake welk strafbaar feit is het schikkingsvoorstel gedaan?

b. Is de getuige van de aanrijding, mevrouw S., gehoord in deze en is haar verklaring in het dossier opgenomen?

Zo ja, dan ontvang ik graag een kopie van deze verklaring.

Zo nee, wat is de reden dat zij niet is gehoord en dat haar verklaring niet in het dossier is opgenomen?

Kunt u mij de adresgegevens van deze mevrouw verschaffen, uit de stukken die ik heb ontvangen blijkt alleen haar telefoonnummer?

c. Zijn er gegevens opgenomen van de persoon die de vrachtwagen bestuurde welke het zicht van de bestuurder van de politieauto op de auto van verzoekster (en vice versa) belemmerde?

Zo ja, dan ontvang ik deze graag.

Zo ja, is deze verklaring in het hierboven genoemde dossier opgenomen?

Zo nee, was is de reden dat deze gegevens niet zijn opgenomen en waarom de verklaring niet is opgenomen in het dossier?

Ter zake overtreding van artikel 5 van de Wegenverkeerswet 1994 is aan de heer C. een schikkingsvoorstel gedaan.

De getuige, mevrouw S. is niet gehoord, derhalve is er geen verklaring in het dossier opgenomen. Bij de medewerkers die het onderzoek hebben verricht was haar naam niet bekend.

Op 9 juni 2004 te 09.50 uur heeft de klachtcoördinator via het telefoonnummer (...), vermeld in de melding met rapportage, contact opgenomen met mevrouw S. Na haar in kennis te hebben gesteld van het door de Nationale Ombudsman gestarte onderzoek, deelde zij mede haar medewerking hier aan te willen verlenen. Als gegevens van haar gaf zij op S., wonende (...) te Alkmaar. Tevens deelde zij mede de komende 10 dagen niet thuis te zijn. Zij had haar naam en telefoonnummer op de dag van het ongeval telefonisch doorgegeven aan de meldkamer. Zij stond met haar fiets voor het verkeerslicht te wachten toen zij het ongeval zag gebeuren. Zij was hier zodanig van geschrokken dat zij niet ter plaatse is gebleven doch later haar gegevens doorbelde.

Vorenstaande is op 9 juni 2004 door de klachtcoördinator telefonisch doorgegeven aan uw medewerkster, (...).

Gegevens van deze vrachtauto en/of bestuurder zijn onbekend gebleven.

Op het moment dat de medewerkers van de afdeling verkeer ter plaatse kwamen, bleek deze vrachtauto niet meer ter plaatse te zijn.

De heer Z. berichtte de klachtencoördinator naar aanleiding van de door u gestelde vragen het volgende:

door hem en zijn collega is niet vastgesteld kunnen worden of er daadwerkelijk optische en geluidssignalen zijn gevoerd;

mevrouw K. geeft in haar verklaring wel aan dat zij op het laatste moment een zwaailicht heeft gezien;

naar hun mening had de dienstauto niet snel gereden, gelet op de schade ten gevolge van de aanrijding;

dat mevrouw K. een slag gedraaid is en pas veel verder tot stilstand kwam was te danken aan haar eigen snelheid, het duwtje van de dienstauto was voldoende om de draai in te zetten.

De heer Z. is diezelfde week nog bij mevrouw K. thuis geweest vanwege de uitwisseling van gegevens t.b.v. de verzekering. Hij heeft toen, waarbij haar echtgenoot aanwezig was, nog informeel gesproken over diverse zaken. Ook over het ongeval zelf. Daarbij heeft hij haar verteld dat, in het op te maken proces-verbaal, haar artikel 50 van het RVV 1990 (voorrangsvoertuig niet voor laten gaan) ten laste werd gelegd en de politieambtenaar, die het dienstvoertuig bestuurde, artikel 5 van de Wegenverkeerswet 1994. Hij deelde haar mede dat de uiteindelijke beslissing omtrent vervolging lag bij de officier van justitie en de schadeafwikkeling een zaak was voor de verzekeringsmaatschappijen. Hij deelde haar mede dat zij (de politie) daar verder geen invloed op hadden. De schuldvraag werd door hen (de politie), open gelaten..."

D. Verklaring Politieambtenaren

1. Verklaring van politieambtenaar C.

In het kader van het onderzoek naar aanleiding van deze klacht verklaarde politieambtenaar C., op 13 juli 2004 tegenover twee medewerksters van het Bureau Nationale ombudsman, voor zover van belang voor het onderzoek, het volgende:

"...Op 15 oktober 2002 was ik samen met mijn collega V. op weg naar de garage. Er was een melding dat er een vrouw in een woning vlakbij het centrum met een inbreker in gevecht was. Dit is een melding waaraan binnen het korps prioriteit 1 wordt toegekend en waarvoor het gebruik van optische en geluidssignalen is toegestaan. Wij wilden op die melding reageren, omdat de andere collega's die door de meldkamer werden aangestuurd verder van de plaats delict waren verwijderd dan wij. We probeerden diverse keren contact op te nemen met de meldkamer om toestemming te krijgen voor het voeren van zwaailicht en sirene, maar de mobilfoon en portofoon waren allebei bezet. Andere collega's waren met de meldkamer in gesprek. Toen hebben we vanwege de aard van de melding zelf

maar de beslissing genomen om zwaailicht en sirene te voeren, en zijn we ter plaatse gegaan.

Ruim voordat we de kruising op de X-sstraat opreden hebben we (na gezamenlijk overleg) het zwaailicht en de sirene aangezet. We hadden rood licht bij de kruising, en zijn deze voorzichtig opgereden. De auto's links van mij hadden groen licht, maar ze stonden stil voor de politieauto. Er stond rechts van ons een vrachtwagen stil voor een rood verkeerslicht, waardoor het zicht werd belemmerd. Het is niet juist, zoals in de situatieschets is getekend, dat deze vrachtwagen al op de kruising stil stond. Op de kruising ben ik stil gaan staan, en heb ik heel voorzichtig opgetrokken. We gingen centimeter voor centimeter vooruit en in een fractie van een seconde vond de aanrijding plaats. Ik heb mijn collega gevraagd of zij iets mankeerde. Beiden hadden wij geen letsel opgelopen, waarna ik meteen naar de tegenpartij ben gelopen. Ik was bang dat de dochter van mevrouw K. letsel had opgelopen, omdat ze voorover gebogen in de auto zat. Maar ze was alleen maar heel erg geschrokken.

Mevrouw K. zei tegen mij dat ze groen licht had, waarop ik heb gezegd dat dat klopte en dat ik door rood licht was gereden. Ze bleef erop hameren dat ze geen sirene had gehoord. Ik weet zeker dat wij wel sirene hebben gevoerd. Ook weet ik zeker dat ik de sirene al voor de kruising had aangezet.

Mevrouw K. begon steeds over de schuldvraag, en zei dat ze door groen was gereden. Ik heb mevrouw K. niet gezegd dat de aanrijding mijn schuld was, maar wel heb ik haar gezegd dat ik door rood reed. Het is evenmin waar dat ik haar heb gezegd dat ik de aanrijding liever met mijn eigen auto had gehad.

Als ik een kruising nader zoals mevrouw K. in dit geval deed, en ik heb geen zicht op wat er van links of rechts komt, dan minder ik vaart. Dat heeft mevrouw K. niet gedaan. Ik wil hiermee niet zeggen dat de aanrijding haar schuld is, maar nu geeft ze alleen mij de schuld van de aanrijding.

Ik denk niet dat mevrouw K. boven de 80 km/uur heeft gereden.

Ik heb niet het idee dat ik het anders had moeten doen. Achteraf gezien had ik de kruising beter niet kunnen oversteken, maar ik ben heel voorzichtig geweest. Ook had ik achteraf gezien misschien op de kruising kunnen blijven staan.

Ik heb het idee dat mevrouw K. door de verkeerspolitie is gesterkt in haar mening dat de aanrijding mijn schuld is. Het lijkt mij niet dat mijn collega's mogen zeggen dat ik een flinke douw zal krijgen, gezien de aard van de melding en de te grote risico's die ik zou hebben genomen.

Verder heb ik - in tegenstelling tot hetgeen mevrouw K. stelt - wel degelijk geprobeerd contact met haar op te nemen. Ik ben twee keer bij haar langs geweest, maar zij was niet

thuis. Bovendien heb ik haar twee maal geprobeerd te bellen, maar ik heb haar niet kunnen bereiken. Mevrouw K. had mijn mobiele nummer en had mij zelf ook kunnen bellen..."

2. Verklaring van politieambtenaar V.

In het kader van het onderzoek naar aanleiding van deze klacht verklaarde politieambtenaar V., op 13 juli 2004 tegenover twee medewerksters van het Bureau Nationale ombudsman, voor zover van belang voor het onderzoek, het volgende:

"...Mijn collega C. en ik waren op 15 oktober 2002 op weg naar de garage en hoorden een melding over een vrouw die met een inbreker aan het vechten was. Wij hoorden dat de meldkamer een politieambtenaar, die met zijn auto in Alkmaar-Noord was, toestemming gaf om zwaailicht en sirene te voeren, terwijl wij dichterbij waren om ter plaatse te gaan. We hebben geprobeerd om de meldkamer toestemming te vragen voor het voeren van zwaailicht en sirene, maar we kregen geen contact met de meldkamer. Toen hebben we zelf besloten om zwaailicht en sirene te voeren en ter plaatse te gaan.

Voordat we de kruising op de X-sstraat opreden, hebben we het zwaailicht en de sirene aangezet. Dat weet ik zeker. Een vrachtwagen reed rechts van ons de kruising op, maar de bestuurder zag ons en ging stil staan.

Ik was ondertussen nog bezig met de portofoon en mobilfoon, en keek wel mee, maar zag niet alles. De vrachtwagen rechts van ons was een heel klein stukje aan het oprijden. Wij konden de auto van mevrouw K. achter de vrachtwagen niet zien, en mevrouw K. kon ons niet zien. De vrachtwagen stond ertussen. Ik zei tegen mijn collega C. dat hij rustig aan moest rijden, omdat we geen goed zicht op de kruising hadden. Op de kruising hebben we stil gestaan. Vervolgens zijn we centimeter voor centimeter naar voren gereden. Dat blijkt ook wel uit het feit dat van de politieauto alleen de bumper is beschadigd. Als we harder hadden gereden, was er meer schade geweest.

Mevrouw K. reed hard, maar wat is hard? Iedereen rijdt daar tussen de 80 en 100 km/uur. Ik zag haar niet aankomen, dus dan komt de klap hard aan.

Na de aanrijding ben ik meteen gaan bellen met de leidinggevende, de wachtcommandant en de meldkamer. C. is naar mevrouw K. en haar dochter gerend. Ik was bang dat er mensen gewond waren. We waren vreselijk geschrokken.

Ik heb mevrouw K. en haar dochter later wel gevraagd hoe het met hen ging, maar ik heb niet echt een gesprek met hen gevoerd. We zijn heel goed uit elkaar gegaan. C. heeft volgens mij nog een afspraak gemaakt om bij haar langs te gaan, en we hebben haar naar een parkeerterrein verwezen om daar te oefenen met autorijden. Ze was bang om weer te gaan rijden.

Onderling hebben we wel over de schuldvraag gesproken. Ik ben van mening dat C. en mevrouw K. geen van beiden schuld hebben aan de aanrijding. Wij hebben haar niet gezien, en zij zag ons niet. Gelet op de snelheid die gereden werd en ook gereden mocht worden en de vrachtwagen die het zicht belemmerde, was de aanrijding onvermijdelijk.

Ik weet dat C. zich heel erg schuldig over de aanrijding voelde. Hij vond het vreselijk. Hij gaf zichzelf ook de schuld. Ik weet niet of hij dat tegen mevrouw K. heeft gezegd. Ik heb hem gezegd dat het niet anders kon. We hebben samen de beslissing genomen om met zwaailicht en sirene te rijden en C. heeft goed gereden.

C. vond het echt heel vreselijk wat er was gebeurd. Er kwam politie bij en hij is verhoord. Niets is erger dan als politieambtenaar de cautie te krijgen.

Ik denk dat ieder mens op dat moment zou zeggen dat hij of zij schuldig is; los van de vraag of je werkelijk schuldig bent. Je voelt je schuldig en dat uit je. Ik kan me voorstellen dat mevrouw K. daardoor wellicht had verwacht dat haar schade door de politie zou worden vergoed.

Ik denk dat C. meer als mens dan als politieambtenaar heeft gereageerd door te zeggen dat hij zich schuldig voelde. Waarschijnlijk had ik dat ook gezegd..."

3. Verklaring van politieambtenaar R.

In het kader van het onderzoek naar aanleiding van deze klacht verklaarde politieambtenaar R., op 13 juli 2004 tegenover twee medewerkers van het Bureau Nationale ombudsman, voor zover van belang voor het onderzoek, het volgende:

"...Ik ben werkzaam bij de verkeersongevallendienst bij het regionale politiekorps Noord-Holland-Noord. Op 15 oktober 2002 ging ik samen met mijn collega Z. in Alkmaar naar de plaats waar een aanrijding had plaatsgevonden tussen een politievoertuig en het voertuig van mevrouw K. Toen wij ter plaatse kwamen, was het politievoertuig reeds verplaatst.

Het heeft een tijd geduurd voordat wij na de aanrijding ter plaatse waren; ik denk zo'n dertig minuten. We kregen een melding van de meldkamer en moesten vanuit Heerhugowaard komen.

In geval van een ongeval waarbij alleen burgers betrokken zijn, komt de plaatselijke politie ter plaatse. Als er een politievoertuig bij een aanrijding is betrokken, komen wij ter plaatse om de aanrijding af te handelen. Hierdoor wordt de onpartijdigheid gewaarborgd. Wij stellen dan de toedracht van het ongeval vast. Eigenlijk moet dan iemand van het kader aanwezig zijn om toezicht te houden op het onderzoek, maar er was geen kaderlid beschikbaar. We hebben de wachtcommandant wel gebeld, maar die zat in een vergadering en kon niet komen.

Ik heb de betrokken politieambtenaren C. en V. naar de toedracht van het ongeval gevraagd, evenals mevrouw K. De heer C. heb ik verhoord en mijn collega heeft mevrouw K. verhoord. Nadien heb ik - op verzoek van het Openbaar Ministerie - mevrouw V. verhoord, maar dat was pas een half jaar later. Normaal gesproken verhoren wij helemaal niemand, omdat de collega's van de basispolitiezorg dat doen.

De toedracht van het ongeval hebben wij gebaseerd op de verklaringen die de betrokkenen hebben afgelegd en op de schade aan de voertuigen. We hebben geen sporen aangetroffen.

We hebben niet vastgesteld dat er akoestische en optische signalen zijn gevoerd, maar de betrokken politieambtenaren hebben verklaard dat zij die signalen hebben gevoerd.

Uit de verklaringen bleek dat het politievoertuig ondanks het rode licht, met zwaailicht en sirene een kruising is overgestoken, terwijl mevrouw K. van rechts kwam aanrijden. Tussen het politievoertuig en het voertuig van mevrouw K. stond een vrachtwagen stil die het zicht belemmerde.

Als de getuige stelt dat zij de sirene tweemaal heeft gehoord, en de politie de sirene voor de kruising heeft aangezet, dan had het voertuig heel hard moeten rijden. De afstand tussen de plaats waar de politie volgens de getuige de sirene heeft aangezet en de plaats van de aanrijding is zo'n 50 meter. Als het politievoertuig inderdaad zo hard had gereden, dan had er een hele andere aanrijding plaatsgevonden. Dat durf ik wel te stellen. Het politievoertuig had minimale schade, waaruit je kunt afleiden dat het voertuig niet hard heeft gereden.

Ik denk dat de getuige bedoelt te zeggen dat de politieauto de sirene heeft aangezet kort voor het oversteken van de rijstroken waarop onder andere ook mevrouw K. reed, dus kort voor het kruisen van deze rijstroken. In dat geval is het wel mogelijk dat zij slechts twee maal de sirene heeft gehoord tot aan het moment van de botsing.

Als het politievoertuig de sirene eerder had gevoerd, dan had mevrouw K. dat waarschijnlijk niet gehoord. Door de aanwezigheid van de vrachtwagen(s) tussen haar en de politieauto zal deze sirene noch het zwaailicht zeer waarschijnlijk niet worden opgemerkt.

Ik heb politieambtenaar C. verhoord. Ik weet niet meer wat C. precies heeft verklaard. Ik herinner me nog dat de tendens ter plaatse was dat hij zich schuldig voelde aan het ongeval. Hij stak ondanks het rode verkeerslicht de kruising over, en ook als je zwaailicht en sirene voert, moet je dat voorzichtig doen. Je mag het overige verkeer niet in gevaar brengen. C. had zich er beter van kunnen vergewissen dat hij veilig kon oversteken. Hij had in het midden van de kruising moeten blijven staan of de kruising nog voorzigtiger moeten oversteken. In hoeverre de aanrijding C. verweten kan worden, dat bepaalt het

Openbaar Ministerie. Het hele dossier is naar het Openbaar Ministerie ingestuurd.

Ik vind dat het oversteken door de politieambtenaar niet voorzichtig genoeg is geweest. Je moet zo verschrikkelijk oppassen als je met zwaailicht en sirene rijdt.

Zelf heb ik het idee dat de toedracht en de verwijtbaarheid goed in de processen-verbaal staan beschreven, maar dat het er hier om gaat dat de verzekeringsmaatschappij de schade heeft afgewezen..."

4. Verklaring van politieambtenaar Z.

In het kader van het onderzoek naar aanleiding van deze klacht verklaarde politieambtenaar Z., op 13 juli 2004 tegenover twee medewerkers van het Bureau Nationale ombudsman, voor zover van belang voor het onderzoek, het volgende:

"...Ik ben werkzaam bij de verkeersongevallendienst bij het regionale politiekorps Noord-Holland-Noord. Als er een aanrijding heeft plaatsgevonden, worden wij pas in tweede instantie gewaarschuwd om het technisch onderzoek te verrichten.

Wij zijn op 15 oktober 2002 naar Alkmaar gegaan, alwaar een aanrijding had plaatsgevonden tussen een politievoertuig en het voertuig van mevrouw K. Daar hebben we het technisch onderzoek verricht. Ook hebben wij de betrokkenen verhoord, hetgeen de wachtcommandant normaal gesproken doet. De wachtcommandant had namelijk geen tijd om ter plaatse te komen.

Mijn collega heeft politieambtenaar C. verhoord en ik heb mevrouw K. verhoord. Ik kan me nog herinneren dat mevrouw K. heeft verklaard dat ze door groen licht reed en dat haar dochter haar waarschuwde, waarna de aanrijding plaatsvond. Mevrouw K. heeft verklaard dat ze geen sirene heeft gehoord, maar wel een zwaailicht heeft gezien. Ze had het politievoertuig pas op het laatste moment gezien, doordat het zicht werd belemmerd door een vrachtwagen.

Ik weet niet of de sirene is aangegaan, en zo ja, wanneer de sirene is aangegaan.

De snelheid van het politievoertuig is gering geweest, het voertuig zal tussen de 0 en 25 km/uur hebben gereden. Dat leid ik af uit het schadebeeld en de afbuiging van de auto van mevrouw K.

De schade aan de dienstauto was heel gering. Als de politie harder had gereden, dan was er meer schade geweest.

De afstand van het begin van het kruisingsvlak tot aan de plaats van de aanrijding is zo'n 35 meter. Als de sirene voor het kruisingsvlak is aangezet, dan hoor je de sirene wel vaker dan twee keer.

Ik heb mevrouw K. later nog thuis bezocht. Ik had voor haar de gegevens meegenomen en de concept-registratieset. Ik heb haar gezegd dat het politievoertuig een voorrangsvoertuig betrof, en dat zij voor de aanrijding met dat voorrangsvoertuig geverbaliseerd zou worden. Bovendien zou de betrokken politieambtenaar geverbaliseerd worden wegens overtreding van artikel 5 Wegenverkeerswet. Ze waren beiden schuldig aan de aanrijding. Het is de taak van de verzekeringsmaatschappij om de schade verder af te handelen.

Ik heb mevrouw K. gezegd dat ik me afvroeg of de melding wel rechtvaardigde dat er zwaailicht en sirene werd gevoerd. Ik heb haar absoluut niet gezegd dat zij geen schuld had aan de aanrijding. We zaten nog even na te praten, en toen heb ik haar aangegeven dat mijn collega naar mijn mening meer schuld aan de aanrijding had dan dat zij had. Dit heb ik in een informeel stadium gezegd.

Ik denk dat de aanrijding het gevolg is geweest van een samenloop van omstandigheden.

De politieambtenaren hadden weinig zicht en mevrouw K. heeft niet goed genoeg opgelet.

Het is lastig te bepalen wie er schuld heeft aan de aanrijding. Wij hebben de schuldvraag open gelaten. Ik vind het niet helemaal terecht dat mevrouw K. er zo nadelig vanaf is gekomen.

Als ik zelf in de auto zit en sirenes hoor, dan moet ik echt zoeken waar het geluid vandaan komt.

Het is erg lastig als je in de auto zit om de sirene te horen. Het was bovendien lastig voor mevrouw K. om de politieauto te kunnen zien, gelet op de maximumsnelheid van 70 à 80 km/uur die zij reed en de vrachtauto die het zicht belemmerde..."

5. Verklaring van politieambtenaar N.

In het kader van het onderzoek naar aanleiding van deze klacht verklaarde politieambtenaar N., groepschef van politieambtenaar C., op 13 juli 2004 tegenover twee medewerkers van het Bureau Nationale ombudsman, voor zover van belang voor het onderzoek, het volgende:

"...Naar aanleiding van de aanrijding op 15 oktober 2002 waarbij de politieambtenaren C. en V. betrokken waren, heb ik een onderzoek verricht. Dezelfde middag heb ik nog met C. gesproken en volgens mij heb ik ook V. gesproken. Ik heb hen gevraagd wat de toedracht van de aanrijding was.

C. heeft mij uitgelegd waarom ze op een melding hadden gereageerd waarvoor zij niet waren opgeroepen, en waarom ze zwaailicht en sirene hebben gevoerd, en ik kon de wijze waarop ze gehandeld hadden billijken. De melding rechtvaardigde mijns inziens het gebruik van zwaailicht en sirene. Ik had in hun geval hetzelfde gedaan.

Bij de meldkamer heb ik geverifieerd of het te billijken was dat C. en V. op de melding van de vechtpartij met een inbreker hadden gereageerd, en of zij op weg naar die melding zwaailicht en sirene konden voeren. Ook de meldkamer vond dit te billijken. Bovendien bleek het juist te zijn dat C. en V. dichtbij de plaats waren waar de vechtpartij plaatsvond, en dat andere collega's verder van die plaats verwijderd waren.

De meldkamer kon mij niet zeggen of contact met de meldkamer op het moment van de melding niet mogelijk was, zoals C. en V. hebben gesteld.

Ik heb gevraagd naar de snelheid waarmee C. had gereden, waarop C. mij heeft verklaard dat hij langzaam de kruising is overgestoken. Als C. wel met hoge snelheid de kruising over was gegaan, dan was er sprake geweest van grove onachtzaamheid en te verwijten gedrag, maar in dit geval was hiervan geen sprake.

Ik kan niet zeggen of ik de kruising op andere wijze zou hebben overgestoken, omdat ik niet weet wat de obstakels op dat moment waren.

Ik wist niet dat er een getuige van het ongeval was. Dit was niet bekend, waardoor de politie die getuige niet heeft verhoord.

In de brief aan de officier van justitie van 14 maart 2003 heb ik geschreven over een deskundig onderzoek. Hiermee bedoel ik het onderzoek van de verkeersongevallendienst..."

E. Verklaring Getuige

In het kader van het onderzoek naar aanleiding van deze klacht verklaarde mevrouw S., die getuige was van de aanrijding, op 13 juli 2004 tegenover twee medewerkers van het Bureau Nationale ombudsman, voor zover van belang voor het onderzoek, het volgende:

"...Ik stond op 15 oktober 2002 met mijn fiets bij een verkeerslicht op een kruising te wachten om over te steken. Ineens hoorde ik een sirene en daarna vond er meteen een aanrijding plaats tussen een politieauto en de auto van mevrouw K. Het ging allemaal heel snel. Ik heb de politieauto gezien vanaf het moment dat deze de kruising opreed. De politieauto kwam mij tegemoet rijden. De auto van mevrouw K. zag ik pas op het moment van de aanrijding. Zij kwam van de linkerkant aanrijden.

Ik weet niet of het zwaailicht van de politieauto aan was. Wel hoorde ik de sirene, maar die hoorde ik heel kort voordat de aanrijding plaatsvond. Ik denk dat ik de sirene twee keer heb gehoord. Als je in de auto zit dan hoor je de sirene niet goed. Buiten op de fiets hoorde ik de sirene wel. Als de politie de sirene eerder had aangezet, had ik het zeker gehoord. Ik ben namelijk nogal nieuwsgierig en zie en hoor altijd alles.

Voor mijn gevoel reed de politieauto hard, omdat de klap heel hard was. De auto van mevrouw K. tolde in het rond.

Ik heb alleen de politieauto en de auto van mevrouw K. gezien. Ik heb geen vrachtauto op de kruising gezien.

De vrouwelijke politieambtenaar ging gelijk na de aanrijding bellen. De mannelijke politieambtenaar stapte meteen uit de auto en ging naar mevrouw K. en haar dochter toe. Het gesprek dat tussen hen plaatsvond heb ik niet gehoord. De betrokkenen waren alleraardigst tegen elkaar. Dat baseer ik op het feit dat de politieambtenaar onmiddellijk naar de auto van mevrouw K. liep en het portier opende. Hij bleef op zijn hurken bij de dochter van mevrouw K. zitten. Ik vond het belangrijk dat hij dat deed. De politieambtenaren zagen allebei lijkbleek.

Ik ben naar huis gegaan, want ik woon vlakbij de kruising waar de aanrijding plaatsvond. Thuis heb ik de politie gebeld en heb ik melding gemaakt van het feit dat ik getuige was van een aanrijding. Ik werd niet behoorlijk door de politie te woord gestaan. Op een niet vriendelijke toon werd mij verteld dat de politieambtenaren misschien wel achter iemand aan zaten. Men vond mijn melding belachelijk. Daarna werd ik met een vrouwelijk politieambtenaar doorverbonden die wel vriendelijk tegen mij was.

Ik was boos toen de aanrijding plaatsvond, omdat iedereen daar heel rustig reed en het naar mijn mening niet nodig was dat de politie op deze manier de kruising overstak. Ik vond het onrechtvaardig wat er gebeurde. Maar ik weet natuurlijk ook niet waarom de politie de kruising overstak, en of er wellicht een melding was.

De plaats waar ik met mijn fiets heb gestaan had wel beter aangeduid kunnen worden..."

F. Reactie verzoekster

1. De Nationale ombudsman zond verzoekster op 24 augustus 2004 een afschrift van de reactie van de beheerder van het regionale politiekorps Noord-Holland-Noord van 9 juni 2004, alsmede afschriften van de verklaringen van de politieambtenaren C., V., R., Z. en N., en van de verklaring van de getuige, mevrouw S.

Verzoekster werd in de gelegenheid gesteld om op deze informatie te reageren.

2. Op 5 november 2004 zond verzoekster de Nationale ombudsman hierop een reactie.

Zij liet weten dat zij verbaasd en teleurgesteld was door de inhoud van de toegezonden informatie, met name waar het de verklaring van politieambtenaar C. betrof, die immers direct na het ongeval verschillende keren had verklaard schuld te hebben aan het ongeval. Voorts benadrukte verzoekster nogmaals dat zij, noch haar dochter die bij haar in de auto zat ten tijde van het ongeval, de akoestische signalen had gehoord.

Verzoekster vond het bijzonder wrang dat zij, als gevolg van een ongeval waaraan zij naar haar mening, geen enkele schuld had gehad, zoveel schade had geleden. Haar auto was "total loss" verklaard, en zij had niets van deze schade vergoed gekregen, omdat de tegenpartij in dit ongeval een "voorrangsvoertuig" betrof.

Achtergrond

1. Reglement verkeersregels en verkeerstekens 1990 (RVV 1990)

1. Artikel 1, voor zover hier van belang

"In dit besluit en de daarop berustende bepalingen wordt verstaan onder:

an. voorrangsvoertuig: motorvoertuig dat de optische en geluidssignalen voert als bedoeld in artikel 29;"

2. Artikel 29, eerste lid

"1. Bestuurders van motorvoertuigen ten dienste van politie en brandweer, ziekenauto's en motorvoertuigen van andere door Onze Minister aangewezen hulpverleningsdiensten voeren blauw zwaai- of knipperlicht en een twee- of drietonige hoorn om kenbaar te maken dat zij een dringende taak vervullen."

3. Artikel 50

"Weggebruikers moeten bestuurders van een voorrangsvoertuig voor laten gaan."

4. Artikel 91

"Bestuurders van een voorrangsvoertuig mogen afwijken van de voorschriften van dit besluit voor zover de uitoefening van hun taak dit vereist."

2. Wegenverkeerswet 1994

Artikel 5

"Het is een ieder verboden zich zodanig te gedragen dat gevaar op de weg wordt veroorzaakt of kan worden veroorzaakt of dat het verkeer op de weg wordt gehinderd of kan worden gehinderd."